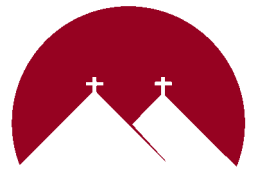

Dia del Seminari

El sacerdot diocesà, un servei de proximitat

D'un temps ençà es tenen en gran estima els *productes de proximitat*, que sovint reben el qualificatiu de *quilòmetre 0*. Hem tornat a valorar el que és més proper, que acostuma a ser més propi i de més qualitat, i això, per damunt del fet de ser més econòmic o d'una marca més famosa.

Des de sempre, el sacerdot diocesà és un *servei de proximitat*. Ell ha estat extret d'entre els membres de la família diocesana, s'ha format en el Seminari propi d'aquesta Església i s'ha posat al servei directe dels creients i també dels no creients d'un terme geogràfic concret, a l'interior del qual viu, prega, anuncia l'Evangeli, celebra els sacraments i atén els més necessitats. La proximitat del sacerdot diocesà a la seva gent ha de ser ben plena, tant geogràficament com espiritual i pastoral. És una consciència de l'Església des dels inicis. La mateixa carta als cristians hebreus ja ens diu que el sacerdot és pres d'entre els homes per ser posat al servei dels homes (He 5,1).

Aquesta proximitat amb els germans ve sostinguda per una altra proximitat, la proximitat amb Déu. Déu, que és creador de tot i de tots; Déu, que vol que tots els homes se salvin esdevenint fills seus és sempre a prop de tothom, mogut pel seu amor immens i la seva misericòrdia és inesgotable. Els sacerdots han de ser ben pròxims a aquest Déu per poder pensar, parlar i actuar com Ell. D'aquesta manera, la proximitat intensa amb Déu fa possible la pro-

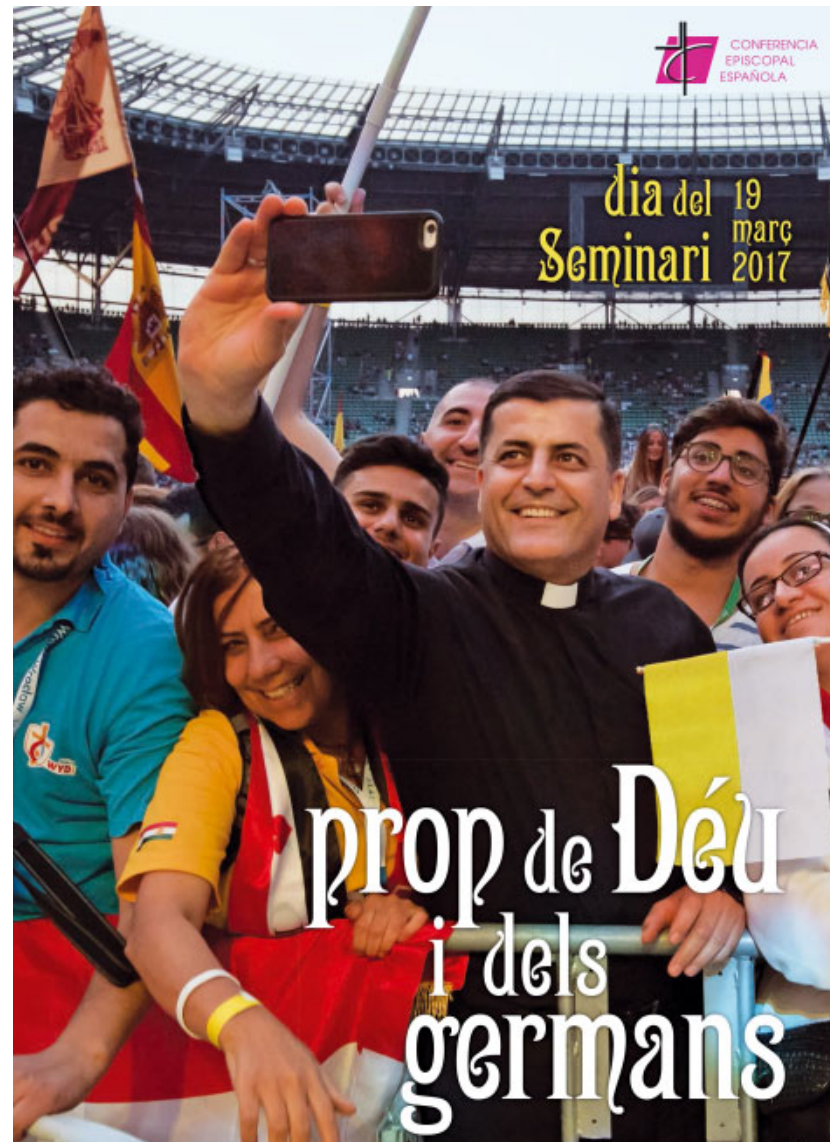
ximitat amb els germans. I el sacerdot diocesà esdevé de veritat i en plenitud un gran *servei de proximitat*, com vol indicar el lema del Dia del Seminari d'enguany.

El *planter* d'aquest servei de proximitat és el Seminari diocesà. Aquí és on les llavors vocacionals poden trobar una terra bona i unes condicions adients, així com l'adob imprescindible per poder créixer amb força i arribar a donar el fruit desitjat per l'Església. Per aconseguir-ho, vetllem perquè al Seminari es visqui en una proximitat intensa i sincera amb Déu i alhora amb els germans. És per això que la pregària té un paper fonamental, i també la pràctica pastoral sostinguda per un sòlid fonament teològic.

Potser alguns encara no coneixeu aquest *planter* de futurs sacerdots. Us convidem a aproximar-vos-hi per descobrir com viuen i com creixen aquestes llavors sacerdotals, i que puguin ser ells mateixos qui us ho expliquin. La manera més pràctica de fer-ho és formar un grup i posar-vos en contacte amb el Seminari per concretar la vostra visita (Seminari Conciliar de Barcelona, c. Diputació 231 / t. 934 541 600 / seminari@seminaribarcelona.cat / www.seminaribarcelona.cat).

Mn. Josep M. Turull Garriga

Rector del Seminari Conciliar de Barcelona

Pregària

Déu i Pare nostre, que amb l'exemple del vostre Fill ens ensenyeu que no hi ha veritable amor sense el lliurament generós de la pròpia vida.

Ajudeu els qui es preparen en els nostres seminaris a ser pastors segons el vostre cor, propers a Vós i propers als homes, germans nostres.

Feu-los valents testimonis de la vostra Paraula, perquè portin a tothom, sense distinció, l'alegria que neix d'un cor que s'entrega.

Que siguin enmig de la nostra societat els vostres ulls i les vostres mans per veure, guarir i acompanyar tants que queden ferits en el camí.

Que no faltin a la vostra Església joves disposats a servir-vos segons la vostra voluntat, que amb la seva vida i la seva paraula mostrin als altres el vostre amor misericordiós.

Glòria al Pare, i al Fill, i a l'Esperit Sant.

Amén.

Dia del Seminari

TESTIMONI D'UN SACERDOT JOVE

«És Déu qui et crida, i a Ell et consagres»

Em dic Albert Sols, tinc 36 anys i sóc sacerdot de la diòcesi de Barcelona. Vaig créixer en el si d'una família cristiana i sóc el petit de quatre germans. Vaig ser batejat a la meua parròquia, Sant Vicenç de Sarrià. Els meus pares em van ensenyar des de petit a estimar Déu i a resar en família. A ells els ho dec tot. Vaig estudiar al col·legi Sagrats Cors (Padre Damián). Durant la meua infància i adolescència vaig anar al JAS (Joventut Alegre de Sarrià) on vaig fer les meues millors amistats. En l'època universitària vaig estudiar direcció d'empreses a l'Abat Oliba CEU.

Als 24 anys vaig tenir un punt d'inflexió important en la meua vida. Em vaig apuntar a la JMJ de Colònia amb el moviment Regnum Christi i allà vaig experimentar una forta conversió. Em vaig confessar després de molt de temps que no ho feia i vaig començar a tenir un director espiritual, cosa que abans no havia tingut. També em vaig involucrar en diferents apostolats i fent tot això notava que gaudia molt parlant de Déu als altres. Vaig començar a llegir llibres de formació cristiana i recordo haver meditat bastant sobre la brevetat d'aquesta vida, en comparació amb l'eternitat de l'altra... I a poc a poc el meu cor va centrar-se cada vegada més en Déu, intentant saber quin era el seu pla per a mi en aquesta vida.

A la pregunta de com i quan vaig començar a saber que Déu em cridava per al sacerdoti he de respondre que no ho sé, però va ser així. S'assembla a quan dos s'enamoren i un intenta saber per què: es pot fer una llista de tantes qualitats que a un li agraden de l'altre, però en el fons cap dels dos sap la veritable raó per la qual s'han enamorat. És una cosa que es dona, però no pots explicar. Doncs amb la vocació passa una cosa semblant. No obstant això, sí que recordo el dia i l'hora exactes en què vaig donar el meu primer sí: l'1 de gener 2008, a la una de la matinada.

Al setembre d'aquell mateix any em vaig traslladar a Pamplona per estudiar filosofia a la Universitat de

Mn. Albert Sols el dia de la seua ordenació sacerdotal. És el primer de la dreta a la fila del davant

Navarra, durant dos anys. Encara no era seminarista però aquest temps fora de la meua ciutat, i de tot el meu cercle d'amics, em va anar molt bé per desconectar i resar molt. Al setembre de 2010 vaig entrar al Seminari de Barcelona, on vaig poder discernir realment si Déu em cridava. Va ser un temps ideal per conèixer i estimar més a Déu i anar despullant-te d'aquest home vell que portes dins per acabar sortint revestit del nou. Finalment, vaig ser ordenat sacerdot el 8 de maig de 2016, fa menys d'un any, per l'arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella. Actualment sóc vicari de la parròquia de Santa Agnès. També col·laboro com a sacerdot en les escoles de Teresianes i Mary Ward, i a la Universitat Abat Oliba CEU.

Es pot pensar que els preveres renuncien a molt: a una vida totalment entregada, a no casar-se... Però la pregunta és: a qui s'entrega el sacerdot? I la resposta és senzilla: a Déu. No s'ha d'oblidar mai això.

Si un jove es casa amb la noia més maca i virtuosa del grup d'amics, tots pensaran d'ell: «què feliç serà!»; en canvi no diran: «a quant renuncia...». És cert que en la vocació sacerdotal es renuncia a una cosa tan bonica com el matrimoni, però cal recordar que és Déu qui et crida, i a Ell et consagres. I Déu no és un qualsevol: d'ell procedeix tota felicitat.

Si estàs llegint aquestes línies i creus que Déu pot cridar-te, no tinguis por, i no dubtis a entrar al Seminari per poder discernir amb pau si tens la sort de ser cridat per Déu a una cosa tan immensa: ser un altre Crist, perdonar en nom seu, ser llum en les tenebres, celebrar missa; i, en definitiva, ajudar a portar ànimes al Cel.

No renuncio a res, Senyor. Ets Tu qui m'ho ha donat tot en haver-me cridat a allò més gran.

Mn. Albert Sols
Vicari de la parròquia de Santa Agnès de Barcelona

Flaixos de la vida al Seminari ...

Excursió en la trobada d'inici de curs amb Mn. Josep Serra al capdavant

Abans de començar un recés a Tiana

Exposició del Santíssim en el recés a Tiana presidit pel cardenal Lluís Martínez Sistach

Dia del Seminari

TESTIMONI D'UN SEMINARISTA

«Al servei del poble cristià i a major glòria de Déu»

Em dic Alberto, tinc 29 anys i sóc de Badalona. La meua història vocacional té els seus fonaments quan jo encara era un vailet. Als cinc o sis anys, recordo que un dia a classe ens preguntaven què volíem ser de grans i la meua resposta, sense pensar-m'ho massa, fou la de ser prevere. Aquest fet va marcar molt la meua infància i adolescència perquè al llarg dels anys aquesta idea no va passar de llarg sinó que va estar colpejant-me fins que vaig donar la resposta definitiva entrant al Seminari.

De petit, veia en el ministeri quelcom que m'atreia fortament, quelcom que avui dia podria concretar amb més precisió: l'administració dels sacraments, l'exercici de la caritat pastoral i el zel de servir i predicar la Paraula de Déu, tot això al servei del poble cristià i a major glòria de Déu. Val a dir, que la decisió d'entrar al Seminari no la vaig prendre fins als 23 anys, perquè l'adolescència no és un temps fàcil per discernir; hi ha moltes distraccions que no ajuden gaire a poder prendre una decisió en ferm i sòlida.

Per això, després d'haver cursat els estudis secundaris i el batxillerat, vaig fer la carrera d'Empresarials, cosa que no m'acabava de convèncer, però era la carrera que llavors tenia més sortides a nivell laboral. Acabant la carrera, vaig decidir-me a emprendre un pelegrinatge en solitari durant un mes, a Santiago de Compostela, del qual en vaig treure el fruit d'arribar a la conclusió que, per més que cerqués trobar dreceres per evitar donar resposta a aquell desig innocent de la infantesa, a aquella atracció, a aquella vocació, res podria omplir el buit que deixa no donar una resposta clara a aquella crida, perquè cap succedani que hi posés podria donar-me la solució. De manera que em vaig decidir a entrar al Seminari i sortir de dubtes.

Efectivament, allà la vocació va escliar-se i el temps ho va posant tot al seu lloc. Ara, acabats aquests anys de Seminari, inicio la missió d'aquella crida que

L'Alberto cantant la lletania dels sants en una ordenació presbiteral

va néixer al cor d'aquell jovenet de cinc anys i no més espero que, amb l'ajuda de Déu, pugui exercir fidelment aquest ministeri que aviat se m'encomanarà al servei de la seva Església, perquè per mitjà dels seus ministres l'acció salvadora del Crist pugui fer-se present enmig vostre.

Us demano que pregueu per tots nosaltres perquè aquesta acció pugui ser el més eficaç i fructuosa possible.

Alberto Moreno-Palancas

Seminari que serà ordenat diaca el 19 de març a la basílica de la Sagrada Família

Seminari Menor: vine i veuràs!

Trobada d'escolans

Enguany, la trobada d'escolans i escolanes de l'arxidiòcesi de Barcelona serà el dissabte 6 de maig, a les 10 h del matí, al Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231).

Convivències d'escolans

Les convivències per a escolans que tinguin entre 9 i 14 anys, se celebraran del 5 al 8 de juliol a Llinars del Vallès.

Més informació: www.seminarimenorbcn.cat

Horari del seminarista

7.15 h	Ofici de lectura i meditació personal
8 h	Pregària de laudes
8.15 h	Esmorzar
9.10 h	Inici de les classes
14 h	Pregària del migdia. Sexta
14.10 h	Dinar i descans
16 h	Estudi
20 h	Pregària de vespres i celebració de l'eucaristia
21 h	Sopar
21.30 h	Pregària del rosari
22 h	Pregària de completes i descans

Exercicis espirituals predicats per Mn. Sergio Requena a la casa d'espiritualitat del Santuari del Miracle

Celebració de l'admissió als ordes presidida pel bisbe Agustí Cortés

Visita a la Biblioteca del Monestir de Montserrat

Día del Seminario

El sacerdote diocesano, un servicio de proximidad

De un tiempo acá se tienen en gran estima los *productos de proximidad*, que a menudo reciben el calificativo de *kilómetro 0*. Hemos vuelto a valorar lo que es más próximo, que acostumbra a ser más propio y de más calidad, y esto, por encima del hecho de ser más económico o de una marca más famosa.

Desde siempre, el sacerdote diocesano es un *servicio de proximidad*. Él ha sido extraído entre los miembros de la familia diocesana, se ha formado en el Seminario propio de esta Iglesia y se ha puesto al servicio directo de los creyentes y también de los no creyentes de un término geográfico concreto, en el interior del cual vive, reza, anuncia el Evangelio, celebra los sacramentos y atiende a los más necesitados. La proximidad del sacerdote diocesano a su gente debe ser plena, tanto geográficamente como en el ámbito espiritual y pastoral. Es una conciencia de la Iglesia desde los inicios. La misma carta a los cristianos hebreos ya nos dice que el sacerdote es tomado de entre los hombres para ser puesto al servicio de los hombres (*Heb 5,1*).

Esta proximidad con los hermanos se sostiene mediante otra proximidad, la proximidad con Dios. Dios, que es creador de todo y de todos; Dios, que quiere que todos los hombres se salven convirtiéndose en hijos suyos, siempre está cerca de todos movido por su inmenso amor y su misericordia es inagotable. Los sacerdotes han de ser muy próximos a este Dios para poder pensar, hablar y actuar como Él. De esta manera, la proximidad intensa con

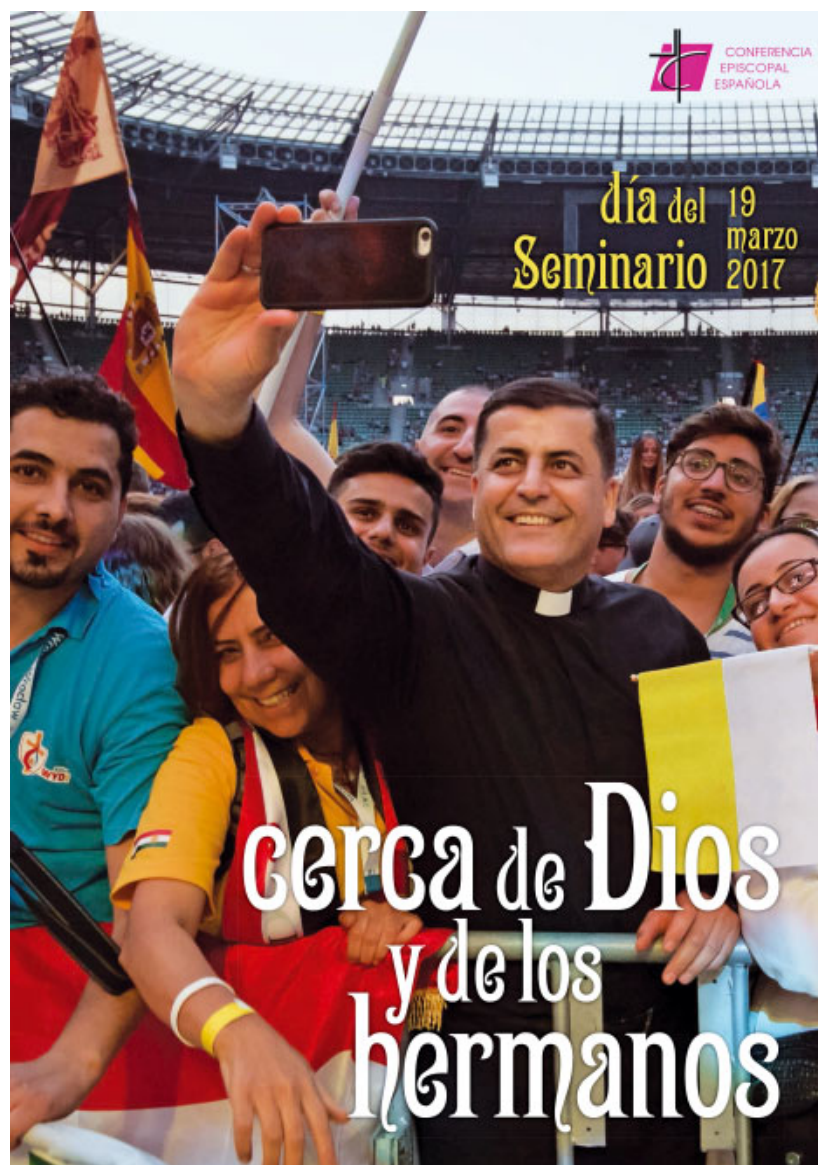
Dios hace posible la proximidad con los hermanos. Y el sacerdote diocesano se convierte de verdad y en plenitud en un *gran servicio de proximidad*, como pretende indicar el lema del Día del Seminario de este año.

El *plantel* de este servicio de proximidad es el Seminario diocesano. Aquí es donde las semillas vocacionales pueden encontrar una buena tierra y unas condiciones idóneas, y también el abono imprescindible para poder crecer con fuerza y llegar a dar el fruto deseado por la Iglesia. Para conseguirlo, nos preocupamos para que en el Seminario se viva en una proximidad intensa y sincera con Dios y también con los hermanos. Por eso la oración tiene un papel fundamental, y también la práctica pastoral sostenida por un sólido fundamento teológico.

Quizá algunos todavía no conocéis este *plantel* de futuros sacerdotes. Os invitamos a aproximaros a ellos para descubrir cómo viven y cómo crecen estas semillas sacerdotales, y que puedan ser ellos mismos quienes os lo expliquen.

La manera más práctica de hacerlo consiste en formar un grupo y ponerlos en contacto con el Seminario para concretar vuestra visita (Seminario Conciliar de Barcelona, c. Diputació 231 / t. 934 541 600 / seminari@seminaribarcelona.cat / www.seminaribarcelona.cat).

Mn. Josep M. Turull Garriga
Rector del Seminario Conciliar de Barcelona

**Cerca de Dios
y de los
hermanos**

Oración

Dios Padre,
que con el ejemplo de tu Hijo
nos enseñas que no hay verdadero amor
sin la entrega generosa de la propia vida.

Ayuda a aquellos que se preparan
en nuestros seminarios a ser pastores
según tu corazón, cercanos a ti
y cercanos a los hombres, nuestros hermanos.

Hazlos testimonios valientes de tu Palabra,
para que lleven a todos, sin distinción,
la alegría que nace de un corazón que se entrega.

Que sean en medio de nuestra sociedad
tus ojos y tus manos, para ver, curar y acompañar
a tantos que quedan heridos en el camino.

Que no falten en tu Iglesia jóvenes
dispuestos a servirte según tu voluntad,
que con su vida y su palabra muestren a los demás
tu amor misericordioso.

Gloria al Padre, y al Hijo, y al Espíritu Santo.
Amén.